ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **WORK PRO Services s.r.o. v likvidaci**, se sídlem Klimentská 1652/36, Praha 1, zast. Mgr. Petrem Mertou, advokátem, se sídlem Vinohradská 2133/138, Praha 3, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2024, č. j. 11458/1.30/23-3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 3. 2025, č. j. 55 A 15/2024-71,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobkyně je agenturou práce. V souvislosti s touto činností umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), neboť přidělila deset svých zaměstnanců k uživateli Multi Channel Logistik s.r.o., kde přibližně po dobu jednoho měsíce vykonávali činnost, která neodpovídala pracovnímu místu, pro které jim bylo vydáno povolení k zaměstnání podle § 92 zákona o zaměstnanosti.

[2] Z tohoto důvodu shledal Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (dále jen „oblastní inspektorát“) žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Za spáchání tohoto přestupku žalobkyni uložil pokutu ve výši 500 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Žalovaný

v podstatném rozsahu odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí oblastního inspektorátu potvrdil. Rozhodnutí oblastního inspektorátu změnil pouze tak, že upřesnil časové znění aplikovatelného zákona o zaměstnanosti (tato otázka však neměla žádný vliv na věcné posouzení případu).

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Krajský soud žalobu zamítl.

[4] Krajský soud shledal, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav. Žalobkyně rozporuje zákonnost protokolu o kontrole. K tomu soud poukázal na rozhodnutí žalovaného, podle něhož protokol o kontrole nezákonný není. Navíc jde pouze o jeden z podkladů, na nichž rozhodnutí správních orgánů stojí. Správní orgány se zabývaly taktéž charakterem činnosti, kterou zaměstnanci vykonávali. Opřely se zejména o sdělení Českého statistického úřadu (dále jen „ČSÚ“) a svědeckou výpověď L. U. Z těchto důkazů vyplývá, že zaměstnanci pracovali v logistickém skladu, kde např. balili zboží, kompletovali sety, připravovali zboží k expedici a vykonávali skladovou práci, ačkoliv podle povolení k zaměstnání měli vykonávat *montážní práce*. Správní orgány se také dostatečně zabývaly objednávkami mezi společností Multi Channel Logistik s.r.o. a žalobkyní. Zjištěný skutkový stav tak má oporu v dokazování. Měla-li žalobkyně za to, že výsledek dokazování neodpovídá realitě, mohla sama předestřít jinou skutkovou verzi. To však neučinila, a tak zjištěný skutkový stav relevantně nezpochybnila.

[5] Krajský soud dospěl k závěru, že materiální stránka přestupku byla naplněna již tím, že žalobkyně umožnila zaměstnancům výkon práce v rozporu s vydanými povoleními. Aby nedošlo k jejímu naplnění, musely by být dány zvláštní okolnosti. Krajský soud však takové okolnosti neshledal. Ba právě naopak, žalobkyně umožnila výkon nelegální práce deseti osobám, a to v situaci, kdy byl o volná pracovní místa, která tyto osoby fakticky vykonávaly (skladový manipulant a skladník), v daném čase a místě vysoký zájem.

[6] Správní orgány neuložily žalobkyni nepřiměřeně vysokou pokutu. Pokuta byla uložena ve výši 5 % horní hranice sazby, a proto ji nelze bez dalšího považovat za nepřiměřenou. Oblastní inspektorát vycházel i z toho, že žalobkyně umožnila výkon nelegální práce deseti osobám po dobu přibližně jednoho měsíce. Zabýval se také významem chráněného zájmu (ochrana pracovního trhu a aktivní politika zaměstnanosti). Tvrzení žalobkyně o nepřiměřenosti pokuty je oproti tomu ryze obecné. Krajský soud se ztotožnil se správními orgány v tom, že pokuta nemá likvidační charakter, neboť žalobkyně se již v likvidaci nachází. Z tohoto důvodu se nelze domnívat, že by měla dramaticky omezit její další podnikání či existenci. Žalobkyně netvrdila, že by se např. měl proces likvidace ukončit a měla by znovu začít podnikat.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[7] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Krajský soud (stejně jako správní orgány) uzavřel, že zaměstnanci vykonávali druh práce, který spadá pod položku 93333 *Pomocní pracovníci obchodního provozu* Klasifikace

zaměstnání CZ-ISCO. Tento závěr byl podložen dvěma důkazy – odpovědí ČSÚ na dotaz oblastního inspektorátu a svědeckou výpovědí L. U. Žádný však jednoznačně tento závěr nepotvrzuje (a to ani ve vzájemné souvislosti). ČSÚ v odpovědích používá slova jako „domníváme se“ nebo „doporučili bychom“, jde tedy pouze o domněnky. Pro popis činností v otázkách položených ČSÚ vyšel oblastní inspektorát ze svědecké výpovědi L. U., která uvedla, že zaměstnanci vykonávali skladovou práci. L. U. byla vyslechnuta i v jiném řízení probíhajícím před oblastním inspektorátem. Výslech se týkal stejného pracoviště a stejného okruhu prací. Z tohoto výslechu je zjevné, že L. U. si vykládá pojem logistické, skladové nebo jim podružné práce velmi široce. Považuje za ně např. rozebírání, sešroubování produktů, čištění bot, lisování obalového materiálu, polepování či převazování. Tyto činnosti lze podřadit pod druh práce 8219 *Montážní dělník ostatních výrobků*. Stěžovatelka předkládá protokol o výpovědi svědkyně až v řízení před Nejvyšším správním soudem, protože dříve neexistoval.

[9] Z uvedeného vyplývá, že skutkový stav není v této věci postaven najisto. Správní orgány tak měly rozhodnout ve prospěch stěžovatelky.

[10] Krajský soud se dostatečně nezabýval (stejně jako správní orgány) naplněním materiální stránky přestupku. Jeho tvrzení, že materiální stránka přestupku je naplněna již tím, že stěžovatelka umožnila zaměstnancům výkon nelegální práce, není správné. Naplnění materiální stránky přestupku totiž nelze dovozovat automaticky. Zaměstnanci disponovali platným pobytovým oprávněním, které jim umožňovalo též výkon práce. Nejednalo se tedy o osoby, které by v České republice pobývaly nelegálně či by vykonávaly práci zcela bez povolení. Předpoklady pro výkon zaměstnání na pracovních pozicích *Montážní dělníci ostatních výrobků* a *Pomocníci obchodního provozu* nejsou natolik odlišné. Obě zaměstnání jsou podobně mzdově ohodnocena, vyžadují obdobný stupeň vzdělání a většinou jsou vykonávána na jednosměnný provoz s tím, že délka stanovené pracovní doby činí 40 hodin týdně. Vzhledem k podobnosti obou profesí nelze souhlasit s argumentem, že je zvýšena společenská škodlivost jednání v situaci, kdy je o pozice skladových manipulantů a skladníků zájem. Podmínky pro výkon obou profesí jsou v zásadě stejné, a proto není do takové míry zásadní, pro jakou z těchto profesí se uchazeči o zaměstnání rozhodnou. Pokud uchazeč splňuje podmínky pro výkon jedné profese, typicky bude splňovat i podmínky pro výkon druhé profese, a proto nedochází k přebírání míst jiným uchazečům. Stěžovatelka dále opět odkazuje na skutkovou nejednoznačnost případu.

[11] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že pokuta jí byla uložena v souladu se zákonem. Skutková podstata přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti zahrnuje širokou paletu jednání. Přestupku se mohou dopustit i velké společnosti, kterou stěžovatelka není. Vysoko stanovená horní hranice pokuty umožňuje správním orgánům citelně postihnout právě i velké společnosti. Pro stanovení pokuty je mnohem zásadnější ekonomická situace a další okolnosti úzce související s danou osobou. To, že je pokuta stanovena v rámci spodních 5 % maximální možné výše, neznamená, že nemůže být nepřiměřeně vysoká.

[12] Krajský soud se ekonomickou situací stěžovatelky zabýval pouze okrajově. Nezhodnotil např. její obrat a ekonomickou aktivitu. Uvedl, že pokuta zásadně nemůže mít pro společnost v likvidaci likvidační charakter. Tento závěr však není správný. Cílem

společnosti v likvidaci je ukončit svoji existenci. Dochází k vypořádávání závazků. Pokud je uložením pokuty takový proces znemožněn, je její jediný účel existence zmařen a likvidaci není možné řádně dokončit. Pokud společnost nevyvíjí žádnou činnost, nelze předpokládat, že si vydělá na zaplacení pokuty. Pokuta je tak likvidační v tom smyslu, že znemožňuje naplnění zbytkového účelu společnosti, kterým již není podnikání, ale samotná likvidace.

[13] Smyslem uložení pokuty je postihnout pachatele tak, aby takovou činnost znovu neopakoval, její výše proto nesmí být příliš mírná. Na druhou stranu nesmí být ani likvidační. Efekt stanovení pokuty v tomto případě vede pouze ke komplikacím při likvidaci stěžovatelky. Pokuta bude navíc nedobytná. Je tak otázkou, jaký je smysl jejího uložení. Pokuta s nejvyšší pravděpodobností způsobí úpadek stěžovatelky pro platební neschopnost, což je další indikátor, že se jedná o pokutu likvidační.

[14] Co se týká naplnění materiální stránky přestupku, přiměřenosti pokuty a otázky viny, není zjevné, z jakých konkrétních skutkových zjištění, podkladů a na základě jakých úvah správní orgány dovodily své závěry. Jejich rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Krajský soud se přezkoumatelností dostatečně nezabýval a ani se k jednotlivým namítaným důvodům nepřezkoumatelnosti nevyjádřil, a tak zatížil i svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. Krajský soud navíc odůvodnění správních orgánů doplňuje, což mu nepřísluší.

[15] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[16] Krajský soud se dostatečně vypořádal se všemi námitkami stěžovatelky. Skutkový stav byl zjištěn správně. Stěžovatelka předkládá protokol o výpovědi L. U., který se však vztahuje k jinému řízení. Obviněnou byla společnost FUTURE CONCEPT s.r.o. Ve vztahu k nyní posuzovanému řízení odpovídala svědkyně pouze na jednu otázku, a sice zda si stojí za svojí výpovědí z tohoto řízení. Na tuto otázku svědkyně odpověděla, že ano. Ve zbylé části se svědkyně vyjadřovala pouze k okolnostem, které se týkají řízení vedeného vůči společnosti FUTURE CONCEPT s.r.o. Navrhovaný důkaz tak nemá žádnou vypovídací hodnotu a je nadbytečný.

[17] Na vyjádření žalovaného reagovala stěžovatelka replikou.

[18] Řízení vedené vůči společnosti FUTURE CONCEPT s.r.o. se týká v zásadě totožné a pro obě řízení stěžejní skutkové otázky (pouze s jinými subjekty). V obou případech měli zaměstnanci povolení k výkonu práce s druhovým označením *montážní dělníci*. Podle správních orgánů však měli obvinění umožnit těmto zaměstnancům vykonávat druh práce *pomocní pracovníci obchodního provozu*. V obou případech měli tito zaměstnanci vykonávat práci na pracovišti společnosti Multi Channel Logistik s.r.o., v níž vykonávala funkci HR manažerky právě svědkyně L.U.

[19] Svědkyně v obou řízeních označila činnosti, které vykonávali zaměstnanci, jako logistické činnosti. V řízení vedeném vůči společnosti FUTURE CONCEPT s.r.o. však detailněji vyjasnila své chápání pojmu logistické činnosti. Obsah tohoto pojmu je v tomto řízení zásadní. Byť tedy jde o odlišná řízení, jejich předmět je natolik obdobný, že v nich mohou být použity stejné důkazy. Není naplněn žádný z důvodů, které umožňují

neprovedení tohoto důkazu. V této věci nadále přetrvávají pochybnosti, jaký druh práce zaměstnanci vykonávali.

[20] Stěžovatelka svým důkazním návrhem ani neuplatňuje nové skutečnosti. Protokol o výpovědi L. U. prokazuje stěžovatelkou dříve tvrzený skutkový stav.

[21] Stěžovatelka navrhuje provedení důkazu rozhodnutím oblastního inspektorátu ze dne 30. 6. 2025, č. j. 14969/6.30/23-29, které se týká právě řízení vedeného vůči společnosti FUTURE CONCEPT s.r.o., v němž L. U. vypovídala jako svědkyně. V tomto řízení dal oblastní inspektorát za pravdu obviněné společnosti FUTURE CONCEPT s.r.o. a řízení (v části) zastavil. Oblastní inspektorát vyšel mimo jiné právě z výslechu svědkyně L. U. Rozhodnutí ve věci FUTURE CONCEPT s.r.o. je v souladu se zákonem i dosavadní rozhodovací praxí správního orgánu (na rozdíl od rozhodnutí přezkoumávaných v této věci). Není možné ve dvou obdobných případech postupovat odlišně. Takový postup je v rozporu s principem právní jistoty dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Správní orgány tak zpětně aprobovaly jednání stěžovatelky, čímž posílily její legitimní očekávání ve vztahu ke správnosti jejího postupu, který od počátku hájí.

III. Posouzení kasační stížnosti

[22] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Stěžovatelka vychází z toho, že správní orgány založily svá rozhodnutí na odpovědi ČSÚ na otázky oblastního inspektorátu a na výpovědi svědkyně L. U. Má však za to, že ani jeden z těchto důkazů nenasvědčuje závěru, že zaměstnanci vykonávali činnost označenou jako *pomocní pracovníci obchodního provozu*.

[25] Stěžovatelka tuto pasáž nazvala *Nesprávně a neúplně zjištěný skutkový stav*. Nejvyšší správní soud však považuje za nutné zdůraznit, že stěžovatelka nenamítala, že správními orgány zjištěný skutkový stav (především co se týká činností, které zaměstnanci vykonávali) neodpovídá skutečnosti. Jak Nejvyšší správní soud dále rozvede, z hlediska zjištění skutkového stavu lze tuto pasáž hodnotit nanejvýš jako námitky proti věrohodnosti svědecké výpovědi L. U. Její argumentace však neměla potenci věrohodnost svědecké výpovědi jakkoliv výrazněji zpochybnit.

[26] Stěžovatelka nerozporuje to, jak svědkyně popsala pracovní náplň zaměstnanců. Brojila pouze proti tomu, že tuto činnost označila za skladové práce. V této souvislosti předkládá protokol z jiného (věcně podobného) řízení, z něhož má vyplývat, že svědkyně považuje za skladové, logistické a jim podružné práce poměrně široký okruh činností, které

podle stěžovatelky spadají pod *montážní práce* (tedy po položku 8219 Klasifikace zaměstnání CZ-ISCO).

[27] Stěžovatelka odkazuje na jedinou pasáž z předloženého protokolu. Jde o otázku, zda svědkyně považuje činnosti jako rozebírání produktů, sešroubování produktů, zkoušení a kontrolu produktů, čištění bot, lisování obalového materiálu, polepování a převazování za logistické, skladové nebo jim podružné práce. Na tuto otázku odpověděla, že ano.

[28] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že úvaha, pod jakou položku Klasifikace zaměstnání lze po skutkové stránce popsanou činnost podřadit, náleží správním orgánům (resp. správním soudům). To, jak by tyto práce klasifikovala svědkyně, je tedy samo o sobě irelevantní.

[29] Na námitku však lze hledět jako na stěžovatelčinu snahu znevěrohodnit výpověď svědkyně. V tomto směru navazuje na argumentaci předestřenou před krajským soudem, kterou propojuje s nově navrženým důkazem. Nejvyšší správní soud považuje tuto námitku za přípustnou s tím, že v rámci jejího posouzení je třeba zaměřit se též na otázku, zda existují důvody pro provedení navrženého důkazu (protokolu o výpovědi svědkyně U. ze dne 15. 1. 2025) v řízení před Nejvyšším správním soudem, což obecně není vyloučeno, jak správně uvádí stěžovatelka.

[30] To, jak si svědkyně U. vykládá pojmy *skladové práce* a *montážní činnosti*, samozřejmě může hrát určitou roli při jejích odpovědích na některé položené otázky. Nicméně Nejvyšší správní soud neshledal, že by byla výpověď svědkyně jakkoliv ovlivněna jejím názorem na obsah uvedených pojmů.

[31] Jak správně zdůraznil již krajský soud, to nejpodstatnější, co ze svědecké výpovědi vyplývá, je především popis pracovní náplně zaměstnanců. Svědkyně uvedla, že zaměstnanci připravovali zásilky k expedici. Zaměstnanci našli pomocí skeneru ve skladu zboží, které si objednal zákazník (internetový obchod), vyskladnili ho a následně jej pomocí balicích strojů zabalili. Je pravdou, že svědkyně označila popsanou činnost jako skladové práce. Skutkové závěry správních orgánů však nestojí na tom, že by svědkyně označila činnost zaměstnanců jako skladovou práci, nýbrž na popisu pracovní náplně zaměstnanců. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, stěžovatelka netvrdí, že by zaměstnanci tyto činnosti nevykonávali. Pro úplnost lze dodat, že zástupce stěžovatelky byl výslechu svědkyně přítomen a měl možnost klást jí otázky.

[32] Náhled svědkyně na obsah pojmů *skladové práce* a *montážní činnosti* nemohl nijak ovlivnit její výpověď, pokud jde o popis pracovní náplně zaměstnanců. Jediné, co potenciálně mohlo její mínění ovlivnit, byly odpovědi na dvě vzájemně provázané otázky. Oblastní inspektorát se svědkyně dotazoval, zda se v logistickém areálu společnosti Multi Channel Logistik s.r.o. prováděla montáž výrobků z jednotlivých dílů, resp. zda takovou montáž výrobků prováděli zaměstnanci stěžovatelky. Svědkyně sice odpověděla, že takové činnosti se v logistickém areálu nevykonávají, ale přesto v odpovědi na tuto otázku uvedla, že zaměstnanci např. mohli balit zboží do dárkových balení či přebalovat zboží do jiných obalů, když zákazník zboží vrátí (byť podle ní o montážní činnosti nešlo). Je tak zjevné, že

se svědkyně snažila na otázky odpovědět podle toho, co by potenciálně mohlo být *montážní činností*, byť by sama s tímto označením nesouhlasila.

[33] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že svědkyně nebyla svým názorem na význam uvedených pojmů nijak ovlivněna v klíčové části své výpovědi (popis činnosti zaměstnanců stěžovatelky), přičemž skutkové závěry správních orgánů stojí právě na popisu činnosti zaměstnanců. Za této situace by bylo neúčelné provádět dokazování ke zjištění skutečnosti, zda svědkyně U. vnímá obsah pojmu *skladové práce* správně, resp. zda pod něj nezahrnuje též činnosti montážní povahy, neboť je s ohledem na výše uvedené právně nevýznamná. Stěžovatelka ani nenamítá, že by svědkyně vypovídala o zcela totožných okolnostech v jiném řízení odlišně, tedy že by později podaná výpověď zpochybňovala výpověď dřívější, z níž vycházely správní orgány v této věci. Nejvyšší správní soud proto neshledal žádný důvod provést důkaz protokolem o výslechu L. U. pořízeným v jiném řízení o přestupku. Nelze ostatně souhlasit se stěžovatelkou, že nemohla provedení tohoto důkazu navrhnout dříve, tj. v řízení před krajským soudem, z důvodu neexistence tohoto důkazu, neboť výslech byl proveden již dne 15. 1. 2025 a rozsudek krajského soudu byl vyhlášen o dva měsíce později. Věrohodně nepůsobí ani vysvětlení stěžovatelky, že nemohla tento důkazní návrh uplatnit dříve, neboť výslechu se zúčastnil zástupce společnosti FUTURE CONCEPT s.r.o., jenž zastupuje po celou dobu správního i soudního řízení též stěžovatelku. Stěžovatelka i společnost FUTURE CONCEPT s.r.o. jsou nadto úzce personálně provázané prostřednictvím Romana Svobody a ovládané společností IFC Group a.s., za niž jedná rovněž Roman Svoboda.

[34] Stěžovatelka dále reaguje na argumentaci krajského soudu, podle nějž bylo na ní, aby předestřela jinou skutkovou verzi reality. Oponuje mu, že detailně popsala, jaké činnosti zaměstnanci vykonávali, s tím, že odůvodnila, proč se jedná o *montážní činnosti*. Tím patrně myslí své vyjádření obsažené v několika podáních učiněných v řízení o přestupku (např. vyjádření k podkladům ze dne 31. 7. 2023 či odvolání ze dne 28. 11. 2024).

[35] Stěžovatelka ve zmíněné argumentaci upozornila, že část činností společnosti Multi Channel Logistik s.r.o. spadá i pod činnosti montážních dělníků. Dále zmínila, že pro provoz logistického centra této společnosti je nezbytný pracovník montující výrobky podle přesně stanovených postupů (krabice, logistické obaly, logistické výrobky), pracovník posuzující stanovené parametry a pracovní postupy (např. pro montáž krabic, logistických obalů, dílčích logistických výrobků), pracovník vedoucí záznamy o výrobě a provozu, pracovník kontrolující hotové komponenty (např. logistické obaly) a pracovník vyřazující vadná zařízení a součásti určené k montáži logistických obalů. Tyto činnosti vykonávají zaměstnanci, které je třeba podřadit pod kód 821 Klasifikace zaměstnání *Montážní dělníci výrobku a zařízení*. Stěžovatelka dále uvedla, že z žádných podkladů nevyplývá, že by zaměstnanci tyto činnosti nevykonávali.

[36] Stěžovatelka tak ve svých vyjádřeních *de facto* plně převzala popis náplně práce vymezené v Klasifikaci zaměstnání pro pozici *Montážní dělníci výrobku a zařízení* (viz bod [39] níže) s tím, že výrobkem rozumí krabice, logistické obaly, popř. logistické výrobky. Krajskému soudu lze přisvědčit, že stěžovatelka žádné důkazní návrhy na podporu svého tvrzení neoznačila. Podle Nejvyššího správního soudu se lze na tuto argumentaci dívat dvojím způsobem. Buď stěžovatelka tvrdila, že společnost Multi Channel Logistik s.r.o. si

sama (resp. prostřednictvím stěžovatelčiných zaměstnanců) vyráběla v logistickém centru krabice a další logistické materiály, nebo tvrdila, že v zásadě běžné používání těchto pomůcek je třeba podřadit pod *montážní činnost*.

[37] První možná interpretace stěžovatelčiny argumentace by skutečně mohla být považována za *montážní činnost*. Avšak takový skutkový závěr odporuje obsahu správního spisu. Z ničeho nevyplývá, že by snad v logistickém centru společnosti Multi Channel Logistik s.r.o. byly vyráběny logistické obaly. Jak zmínil již krajský soud, svědkyně jasně popsala, co bylo obsahem pracovní náplně zaměstnanců, a popřela, že by byla v provozovně prováděna jakákoliv výrobní činnost.

[38] Ani druhá možná interpretace stěžovatelčiny argumentace z obsahu správního spisu zcela jasně nevyplývá. Je totiž otázkou, do jaké míry zaměstnanci vlastnoručně manipulovali s krabicemi a dalšími obalovými či logistickými materiály, když svědkyně vypověděla, že využívali balicí stroje. Takové skutkové zjištění však není významné, neboť by to na výsledku řízení nic nezměnilo.

[39] Zaměstnání kód 821 *Montážní dělníci výrobku a zařízení* je v Klasifikaci zaměstnání vymezeno následovně: *Montážní dělníci výrobků a zařízení montují prefabrikované díly a součásti pro výrobu montážních podskupin, výrobků a zařízení podle přesně stanovených postupů. Výrobky mohou být posunovány na montážních linkách od jednoho dělníka ke druhému.* Náplň práce obvykle zahrnuje „*montáž různých druhů výrobků a zařízení z jednotlivých dílů a součástí podle přesně stanovených postupů; posouzení stanovených parametrů, pracovních postupů, schémat a nákresů s ohledem na určení potřebných materiálů a pokynů k montáži; vedení záznamů o výrobě a provozu; kontrola a testování hotových komponent, zařízení, elektroinstalace a obvodů; vyřazování vadných zařízení a součástí určených k montáži.*“ Z toho je zjevné, že se vyžaduje činnost, jejímž výsledkem je sestavení určitého výrobku či zařízení.

[40] Stěžovatelčina argumentace (ve své druhé možné interpretaci) v zásadě směřuje k tomu, že zaměstnanci při své práci museli použít krabice a další logistické obaly. Z toho lze dovodit, že si museli konkrétní krabici sestavit (případně se ujistit, že je složena řádně). Nejde však o *montážní činnost*, která by směřovala k výrobě krabice. Krabice je již vyrobena, pouze je z důvodu úspory místa v rozloženém stavu. Její složení nelze pokládat za *montážní činnost*. Jde jen o její zcela typický způsob využití, s nímž se počítá právě již při její výrobě (montáži).

[41] Opačný výklad by vedl k závěru, že by bylo třeba podřadit v zásadě stejné práce pod jinou položku Klasifikace zaměstnání, a to v závislosti na tom, zda na daném pracovišti zaměstnanci využívali již složené krabice, nebo zda si je museli složit sami. K takovému dělení však nevidí Nejvyšší správní soud důvod. Charakter práce by totiž byl v obou případech stále stejný. Tento přístup by v konečném důsledku vedl ke zcela nepředvídatelnému rozhodování založenému na drobných rozdílech v pracovních postupech konkrétního pracoviště, které jsou ve vztahu k charakteru práce jako takové zcela irelevantní.

[42] Dále stěžovatelka poukazuje na odpověď ČSÚ, z níž nevyplývá jasný závěr ohledně zařazení zaměstnanci vykonávané práce do Klasifikace zaměstnání.

[43] Smyslem dotazu učiněného oblastním inspektorátem na ČSÚ však nebylo bližší zjištění skutkového stavu ani závazné určení, pod jakou položku Klasifikace zaměstnání lze zaměstnanci vykonávané práce podřadit. Oblastní inspektorát pouze zamýšlel zjistit názor ČSÚ coby orgánu, který Klasifikaci zaměstnaní zavedl [viz sdělení ČSÚ ze dne 16. 6. 2010 o zavedení Klasifikace zaměstnání (CZ-ISCO) zveřejněné ve Sbírce zákonů č. 206/2010, částka 69]. Tomu také odpovídají formulace „domníváme se“ či „doporučili bychom“, na které stěžovatelka poukazuje. ČSÚ si byl zjevně vědom, že nepodává závazný výklad. Bylo tak opět na správních orgánech, aby (bez ohledu na odpověď ČSÚ) zařazení vykonávaných prací pod konkrétní položku Klasifikace zaměstnání řádně odůvodnily.

[44] Lze shrnout, že odpověď ČSÚ nesloužila ke zjištění skutkového stavu. Podřazení pracovní náplně pod konkrétní položku Klasifikace zaměstnání je součástí právního posouzení, které provádí správní orgán, resp. soud. Správní orgány se podřazením činností, které měli zaměstnanci vykonávat, pod konkrétní položku Klasifikace zaměstnání zabývaly. Stěžovatelka však s touto právní argumentací nepolemizuje.

[45] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s krajským soudem, že se stěžovatelce nepodařilo svými námitkami zpochybnit správnost ani úplnost zjištěného skutkového stavu. Z důvodů, pro které má stěžovatelka za to, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav (domněnky ČSÚ a názor svědkyně o obsahu pojmu *skladové práce*), stěžovatelka dovozuje, že by mělo být rozhodnuto podle zásady *v pochybnostech ve prospěch obviněného*. Tato zásada se vztahuje k prokazování viny obviněnému, a tedy ke zjištění skutkového stavu. Nejvyšší správní soud však již vysvětlil, že stěžovatelka zpochybněním odpovědi ČSÚ a snahou objasnit, co svědkyně považuje za skladové práce, skutkový stav v relevantních ohledech nezpochybnila. Námitka proto není důvodná.

[46] Další námitky týkající se podřazení činnosti svých zaměstnanců pod konkrétní položku Klasifikace zaměstnání uplatnila stěžovatelka v replice ze dne 17. 10. 2025. Namítá, že rozhodnutí žalovaného porušuje její legitimní očekávání a zásadu rovnosti, což dovozuje z rozhodnutí oblastního inspektorátu ze dne 30. 6. 2025, jímž bylo zastaveno řízení o přestupku vedené proti společnosti FUTURE CONCEPT s.r.o. Stěžovatelka poukazuje na to, že ve vztahu k zaměstnancům této společnosti, kteří vykonávali totožnou práci jako její zaměstnanci, oblastní inspektorát shledal, že pracovní náplň odpovídala pracovní pozici *montážní dělník výrobku a zařízení*.

[47] Stěžovatelka podala blanketní kasační stížnost, přičemž Nejvyšší správní soud ji vyzval k odstranění vad usnesením, které jí bylo doručeno dne 12. 5. 2025, k čemuž jí stanovil lhůtu jednoho měsíce. Pouze v této lhůtě mohla stěžovatelka uplatnit kasační námitky. K námitkám vzneseným až v replice ze dne 17. 10. 2025 nemohl Nejvyšší správní soud přihlédnout z důvodu jejich opožděnosti (§ 106 odst. 3 s. ř. s.). Proto neprovedl ani důkaz rozhodnutím oblastního inspektorátu ze dne 30. 6. 2025, č. j. 14969/6.30/23-29, neboť není účelné vést dokazování k námitkám, jimiž se soud nemůže věcně zabývat.

[48] Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelka mohla veškeré své výhrady proti posouzení skutkových i právních otázek souvisejících s obsahem (náplní) pracovní činnosti svých jednotlivých zaměstnanců v rozhodném období a jejím podřazením pod položku Klasifikace zaměstnání, jak je provedly správní orgány, uplatnit již v řízení před krajským soudem, resp. následně v řízení o kasační stížnosti ve lhůtě pro odstranění jejích vad. Je to právě stěžovatelka, kdo by měl mít dostatečný přehled o rozsahu a povaze činností vykonávaných jejími zaměstnanci, resp. neomezenou možnost si tyto informace dodatečně od svých zaměstnanců zjistit. Možnost uplatnit v soudním řízení skutkové i právní námitky nebyla závislá na tom, jak oblastní inspektorát rozhodne ve věci přestupku jiné společnosti. Ani z pohledu stěžovatelky není významné samo o sobě to, že bylo vydáno rozhodnutí ve věci přestupku společnosti FUTURE CONCEPT s.r.o. (nejedná se např. o podkladové či podmiňující rozhodnutí), nýbrž úvahy oblastního inspektorátu, na nichž je založeno (stěžovatelka je označuje za prosazení svého názoru). Nic však stěžovatelce nebránilo v tom, aby tyto úvahy sama přednesla ve včasných kasačních námitkách, neboť nevychází ze skutečnosti, která sama o sobě nastala až po uplynutí lhůty pro odstranění vad kasační stížnosti.

[49] Pokud stěžovatelka v replice nově namítá porušení legitimního očekávání, lze tuto argumentaci logicky navázat pouze na úkony, které nastaly před tím, než stěžovatelka protiprávně jednala (obdobně jako v případě řešeném nálezem Ústavního soudu ze dne 9. 11. 2004, sp. zn. I. ÚS 163/02, jehož se stěžovatelka dovolává), nikoliv ji spojit s tím, že až po vydání rozsudku krajského soudu v této věci rozhodl oblastní inspektorát ve věci jiného subjektu způsobem, jenž se jí zamlouvá. O úkonech, z nichž by stěžovatelka alespoň myslitelně mohla dovozovat legitimní očekávání a dovolávat se jeho ochrany, by nicméně musela vědět dávno před uplynutím lhůty pro odstranění vad kasační stížnosti. Spojuje-li stěžovatelka s vydáním rozhodnutí ve věci společnosti FUTURE CONCEPT s.r.o. porušení § 2 odst. 4 správního řádu (zásada právní jistoty, resp. rovnosti), je k ochraně stěžovatelčiných práv zcela dostatečné, že se zákonností rozhodnutí vydaného v její věci zabývají v návaznosti na její skutkové i právní námitky dvě instance správních soudů. Z uvedených zásad nelze dovozovat, že by soud měl zrušit správní rozhodnutí vydané v souladu se zákonem, jež nadto není založeno na správním uvážení ani výkladu neurčitého právního pojmu, pouze proto, že v jiné věci bylo později rozhodnuto odlišně.

[50] Ani v kontextu výše uvedeného tedy Nejvyšší správní soud neshledal závažné důvody, které by měly vést k mimořádnému prolomení důsledků koncentrace řízení o kasační stížnosti plynoucí z § 106 odst. 3 s. ř. s.

[51] Dále stěžovatelka poukazuje na to, že nenaplnila materiální stránku přestupku. Její jednání totiž nebylo společensky škodlivé.

[52] Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když jsou naplněny formální znaky přestupku. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem

společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku, a takové jednání proto nemůže být označeno za přestupek (viz rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS).

[53] Stěžovatelka cituje pasáž napadeného rozsudku a namítá, že krajský soud považoval materiální stránku přestupku za naplněnou již pouhým naplněním formálních znaků přestupku (viz bod 74 napadeného rozsudku). Je pravda, že z této izolované pasáže by se mohlo zdát, že se krajský soud nezabýval materiální stránkou přestupku dostatečně. Krajský soud však hned v následujícím bodě posuzoval, zda jsou ve stěžovatelčině případě dány významné okolnosti, jak o nich hovoří citovaná judikatura.

[54] Stěžovatelka poukazuje na to, že se nejedná o natolik závažné jednání, což demonstruje na tom, že zaměstnávání osob, které by neměly žádné pobytové ani pracovní povolení, by bylo závažnější. To je sice pravda, na naplnění všech znaků přestupku, včetně znaku materiálního, to však nemá žádný vliv. Nejde tedy o zmiňovanou významnou okolnost. Přestupku se typicky lze dopustit více či méně závažným jednáním. Měla-li by být celá skupina případů vyňata z odpovědnosti za spáchání přestupku kvůli tomu, že se typově jedná o méně závažné jednání (k čemuž stěžovatelčin výklad směřuje), došlo by tím k teleologické redukci daných ustanovení. K takovému dotváření práva nevidí Nejvyšší správní soud důvod a ani stěžovatelka žádný nepředkládá.

[55] Dále stěžovatelka uvádí, že zaměstnání podřaditelné pod kód 8219 *Montážní dělníci ostatních výrobků* není natolik odlišné od zaměstnání podřaditelného pod kód 93333 *Pomocníci obchodního provozu*. Zaměstnanci v obou skupinách pobírají podobné příjmy, je u nich vyžadovaný podobný stupeň vzdělání, většinou pracují v jednosměnném provozu 40 hodin týdně. V této souvislosti také stěžovatelka uvádí, že neplatí argument krajského soudu, že je společenská škodlivost jednání stěžovatelky zvýšena z důvodu značného zájmu o volná pracovní místa skladových manipulantů a skladníků. Vzhledem k tomu, že předpoklady pro výkon těchto zaměstnání jsou si navzájem podobné, nemůže docházet k přebírání pracovních míst jiným osobám.

[56] Stěžovatelkou zastávaný názor by *de facto* znamenal, že by zaměstnavatelé mohli bez hrozby postihu zaměstnávat cizince na pracovních místech, pro která získali povolení, a dále na blíže nespecifikovaných pracovních místech, u nichž jsou podobné podmínky a předpoklady pro výkon práce. Vymezení konkrétního druhu práce v povolení by se tak stalo pouze jakýmsi „nezávazným“ výchozím bodem. Takový výklad by ovšem zcela popíral nejen obsah v posuzované věci aplikovaných právních norem, ale i smysl celé právní úpravy zaměstnávání cizinců, a proto jej nelze podle Nejvyššího správního soudu akceptovat.

[57] Především je třeba upozornit, že povolení k zaměstnání je vydáváno na oznámené volné pracovní místo podle § 86 zákona o zaměstnanosti. Povolení k zaměstnání lze podle § 92 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti vydat pouze za předpokladu, že toto volné pracovní místo nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak. Z toho vyplývá jasná snaha zákonodárce, aby bylo pracovní místo primárně obsazeno občany České republiky či Evropské unie (viz rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2013, č. j. 4 Ads 70/2013-66, bod 19). Tím, že stěžovatelka přiřadila své zaměstnance na jiné pracovní místo, než pro které jim bylo povolení k zaměstnání vydáno, tuto podmínku obešla. Ze shromážděných podkladů navíc vyplývá, že o tuto pozici byla

v dané oblasti poptávka ze strany uchazečů o zaměstnání, a tudíž byl chráněný zájem zcela jistě ohrožen.

[58] V souvislosti s materiální stránkou přestupku poukazuje stěžovatelka na skutkovou nejednoznačnost věci (patrně tím opět myslí zpochybnění odpovědi ČSÚ a to, jak si svědkyně vykládá pojem *skladové práce*). Tyto skutečnosti však s materiální stránkou přestupku nijak nesouvisí, týkají se naplnění formálních znaků skutkové podstaty.

[59] Dále stěžovatelka namítla, že jí byla uložena pokuta ve výši, která je v rozporu se zákonem. V žalobě podrobněji zmiňovala kritéria, na jejichž základě dochází ke stanovení konkrétní výše pokuty (především povahu a závažnost přestupku). V této části žaloby odkázala na své pojednání o materiální stránce přestupku.

[60] Co se týká těchto kritérií, zmiňuje stěžovatelka v kasační stížnosti pouze to, že skutečnost, že výše pokuty odpovídá 5 % horní hranice sazby, neznamená, že pokuta byla uložena v souladu se zákonem. Dodává, že skutková podstata přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti zahrnuje velkou paletu protiprávního jednání, čemuž odpovídá i velké rozpětí sazby pokuty, a to kvůli tomu, aby bylo možné účinně postihovat i velké společnosti.

[61] Nejvyšší správní soud souhlasí, že přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se lze dopustit různě závažným jednáním. Tomu odpovídá i široké rozmezí pokuty, kterou lze za jeho spáchání uložit. Převedení výše uložené pokuty na procento z horní hranice sazby považuje Nejvyšší správní soud za vhodný výchozí bod úvah. To, že byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 5 % horní hranice sazby, vypovídá o tom, že i správní orgány si uvědomují, že konkrétní závažnost přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti může být daleko vyšší než v tomto případě.
[62] Stěžovatelka má samozřejmě pravdu, že tato skutečnost sama o sobě neznamená, že pokuta byla uložena v souladu se zákonem (a to zvláště u sazby s takto širokým rozpětím).

[63] Krajský soud však bral procentuální vyjádření výše pokuty ve vztahu k horní hranici sazby právě jen jako výchozí bod. Dále poukázal především na to, že stěžovatelka umožnila výkon nelegální práce deseti osobám po dobu přibližně jednoho měsíce. Odkázal také na význam chráněného zájmu na regulaci pracovního trhu v České republice. K těmto skutečnostem se stěžovatelka v kasační stížnosti vůbec nevyjadřuje. Ani skutečnosti, na jejichž základě měla stěžovatelka za to, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku, nijak závažnost jejího jednání nesnižují, jak popsal Nejvyšší správní soud výše. Stěžovatelčina argumentace proto nemůže být důvodná.

[64] Dále stěžovatelka namítá, že pokuta ve výši 500 000 Kč je pro ni likvidační. Podstata její námitky tkví v tom, že se nachází v likvidaci, již nemá žádné příjmy a uložením pokuty se proces likvidace, jehož dokončení je aktuálně jediným účelem její existence, komplikuje.

[65] Zákaz ukládání likvidační pokuty vychází z ústavního pořádku. Správní orgány a soudy tak musí zohlednit i osobní a majetkové poměry obviněného. Za likvidační lze označit takovou pokutu, „*která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit*

ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží“ (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, bod 27).

[66] Z uvedené citace je zřejmé, že likvidační pokuta je taková pokuta, která způsobí obviněnému konkrétní vysoce závažné obtíže. Pokuta by tedy musela být příčinou vzniku těchto potíží. To, že se obviněný dostane do potíží v důsledku jiných okolností, které uložení pokuty předchází (ať již zaviněných, či nezaviněných), neznamená, že by mu nebylo možné uložit sankci. Pokuta musí být příčinou potíží sama o sobě, ostatní závazky lze zohlednit jen do určité míry (viz rozsudky NSS ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, bod 444, či ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 149/2015-49).

[67] Zároveň jde o určitou záchrannou brzdu či korektiv, který vstupuje do hry spíše výjimečně, a to ve chvíli, kdy pachateli hrozí natolik vysoká pokuta, že by byla z hlediska ústavního pořádku nepřípustná (viz rozsudek NSS č. j. 8 Afs 25/2012-351, bod 440).

[68] Podle stěžovatelky skutečnost, že se nachází v likvidaci, automaticky neznamená, že by pokuta nemohla mít likvidační charakter. Je pravdou, že tento závěr by z napadeného rozsudku mohl vyplynout. Na druhou stranu, stěžovatelčina argumentace vede v zásadě k závěru, že by bylo třeba tento korektiv uplatňovat vždy, když by byla právnická osoba v likvidaci.

[69] Z obecných principů, které Nejvyšší správní soud vyložil, vyplývá, že stěžovatelčina argumentace není důvodná. Stěžovatelka totiž svůj závěr o likvidačním charakteru pokuty nijak konkrétně neodůvodňuje. Neuvádí žádné konkrétní skutečnosti o svých poměrech, z nichž by bylo možné dovodit, že pokuta má i za těchto specifických okolností likvidační charakter.

[70] Jejím stěžejním argumentem je to, že se nachází v likvidaci. To však samo o sobě likvidační charakter pokuty nezpůsobí. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, pokuta musí být příčinou potíží (viz bod [66] tohoto rozsudku). Uložení pokuty však vstup stěžovatelky do likvidace nezpůsobilo, jednalo se o svobodné rozhodnutí jejího jediného společníka. Vstup do likvidace nelze v tomto smyslu považovat ani za jakoukoliv obtíž. Jde o právem upravený proces, který slouží k vypořádání závazků právnické osoby před tím, než zanikne.

[71] Stěžovatelka sice tvrdí, že se tento proces uložením pokuty zkomplikuje, což však konkrétně nevysvětluje. Poukazuje pouze na svůj nulový obrat a utlumenou ekonomickou aktivitu. To však není žádné specifikum stěžovatelky. Činnost likvidátora má směřovat k naplnění účelu likvidace, nikoliv k pokračování činnosti právnické osoby, pro kterou byla původně založena, tedy v tomto případě v pokračování podnikání (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 27 ICdo 65/2023-178, body 38 a 39). Nemůže-li stěžovatelka pokračovat v podnikatelské činnosti (z důvodu svobodného rozhodnutí svého jediného společníka, nikoliv z důvodu uložení pokuty), je logické, že všechny výkonové účetní ukazatele ekonomické aktivity stěžovatelky jsou výrazně snížené, či dokonce nulové. To je u právnických osob v pokročilé fázi likvidace pravidlem. Měl-li by Nejvyšší správní soud

dospět k závěru, že je třeba z tohoto důvodu považovat pokutu za likvidační, vykročil by z dosavadní rozhodovací praxe, neboť by jeho rozhodnutí nebylo založené na individuálním posouzení poměrů stěžovatelky, ale na pouhé skutečnosti, že se nachází v likvidaci.

[72] Absence konkrétního posouzení by navíc znemožňovala určit konkrétní výši pokuty, která by ještě likvidační nebyla. Poukazuje-li stěžovatelka pouze na svoji nulovou ekonomickou aktivitu, patrně by jí tedy podle jejího názoru nebylo možné uložit pokutu v žádné výši. S tím se však nelze ztotožnit.

[73] To, že stěžovatelka nevykonává žádnou aktivitu, také neznamená, že její dluhy nemohou být uhrazeny z jejího majetku. Pokuta může být uhrazena jako jakýkoliv jiný dluh v rámci procesu likvidace z likvidační podstaty stěžovatelky. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jakým majetkem stěžovatelka disponuje, ani jaké má dluhy. Stěžovatelka v tomto směru neuplatnila v soudním řízení žádné tvrzení, s nímž by se musely krajský soud a posléze případně též Nejvyšší správní soud konkrétněji zabývat. Pro úplnost však lze poznamenat, že jí patrně byla vrácena kauce podle § 60b zákona o zaměstnanosti, která dosahovala výše přinejmenším 500 000 Kč, o čemž se stěžovatelka nezmiňuje.

[74] To, že pokuta má určitý vliv na fungování osob, jimž byla uložena, není nic neobvyklého. Finanční postih musí být v majetkové sféře obviněného dostatečně znatelný (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, č. j. 10 Ca 250/2003-48, č. 560/2005 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011-119). Navíc je třeba uvést, že likvidace jako taková není účelem právnické osoby, jak se snad stěžovatelka domnívá. Jde pouze o vypořádání majetkových hodnot před tím, než právnická osoba zanikne. Smyslem procesu likvidace je především ochrana práv třetích osob (typicky věřitelů zanikající právnické osoby). Je tedy na místě připomenout, že ostatní závazky obviněného je možné zohlednit pouze do určité míry (viz bod [66] tohoto rozsudku). Jde tedy o zcela jinou situaci, než kdyby uložení pokuty fakticky znemožňovalo pokračovat v podnikání, tedy v činnosti, která je typicky smyslem existence právnických osob, popř. kdyby jediným smyslem další činnosti podnikatele mělo na dlouhou dobu být vydělat prostředky na úhradu pokuty.

[75] Stěžovatelka dále tvrdí, že pokuta s nejvyšší pravděpodobností způsobí její úpadek ve formě platební neschopnosti. S tím souvisí i stěžovatelčin argument, že jí uložená pokuta bude nedobytná (nedobytnost je totiž spojena právě s neschopností subjektu splatit dluh). V platební neschopnosti se nachází ten, kdo má více věřitelů, peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a tyto závazky není schopen plnit [§ 3 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon)]. Stěžovatelka však netvrdí, že by jakýkoliv z těchto předpokladů naplnila. Nejvyšší správní soud tak stěží mohl dospět k závěru, že pokuta by způsobila stěžovatelčin úpadek. Zmiňuje-li stěžovatelka v této souvislosti, že v insolvenčním řízení se pohledávky z pokut vůbec neuspokojují, nejedná se o okolnost, kterou by měl správní orgán brát při ukládání pokuty v úvahu. Jak správně uvedl krajský soud v bodě 83 rozsudku, do úvah o výši ukládané pokuty nevstupuje aspekt její vymahatelnosti. Neplatí tedy, že by bylo možné uložit pokutu pouze v takové výši, kterou je možné reálně vymoct.

[76] Nad rámec uvedeného lze poznamenat, že rozhodnutí správních orgánů nabyla právní moci dne 26. 3. 2024. Stěžovatelka byla povinna zaplatit pokutu do 30 dnů od právní moci rozhodnutí oblastního inspektorátu. Povinnost zaplatit pokutu je tedy vykonatelná již více než rok a půl. Stěžovatelka požádala krajský soud, aby byl její žalobě přiznán odkladný účinek. Krajský soud její návrh zamítl. Pokud by se stěžovatelka nacházela v úpadku, byl by její likvidátor podle § 200 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, povinen (až na výjimku uvedenou v § 201 téhož zákona) podat insolvenční návrh. Z insolvenčního rejstříku přitom nevyplývá, že by tak učinil, a v kasační stížnosti stěžovatelka ani netvrdí, že by mu v tom bránila zmíněná výjimka.

[77] Závěrem stěžovatelka uplatnila soubor námitek nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného i rozsudku krajského soudu.

[78] Nejvyšší správní soud nemá za to, že by rozhodnutí správních orgánů byla ohledně posouzení otázky materiální stránky nepřezkoumatelná. Správní orgány jasně uvedly, že došlo k zásahu do chráněného zájmu, kterým je ochrana regulace pracovního trhu v České republice, a to především ve vztahu k zaměstnávání cizinců. Správní orgány se také dostatečně zabývaly ekonomickou situací stěžovatelky. Oblastní inspektorát pouze dospěl k závěru, že stěžovatelčin nulový výsledek hospodaření a nulový obrat nemůže v tomto případě znamenat, že by jí nemohla být uložena žádná pokuta či jen pokuta nižší, než jaká by byla uložena subjektu, který by ekonomickou činnost nadále vyvíjel. Upozornil také na to, že stěžovatelka nevstoupila do likvidace v důsledku uložené pokuty. Oba argumenty jsou zcela přiléhavé, jak vyplývá i z argumentace Nejvyššího správního soudu.

[79] Nejvyšší správní soud nedospěl ani k závěru, že by se krajský soud nedostatečně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Krajský soud ve vztahu ke konkrétním argumentačním okruhům vždy uvedl, že se správní orgány věcí zabývaly, a následně citoval konkrétní pasáže (viz např. bod 72, 79 či 81 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud důvody rozhodnutí správních orgánů nepřípustně doplňoval. Právě naopak, mnohdy se na argumenty správních orgánů sám odvolával, popř. reagoval na nové aspekty žalobní argumentace. Stěžovatelka neuvádí konkrétní pasáže napadeného rozsudku, z nichž dovozuje, že měl krajský soud suplovat činnost správních orgánů. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že argumentace krajského soudu není nijak posunuta mimo rozsah věcných důvodů rozhodnutí správních orgánů.

[80] Stěžovatelka dále namítá, že správní orgány nedostatečně odůvodnily její vinu. Uvádí, že z důkazů neplyne její vina a že jí nejsou známy myšlenkové procesy správních orgánů ohledně hodnocení důkazů. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, kam tato obecná poznámka směřuje, neboť stěžovatelka nepoukazuje na žádnou konkrétní pasáž rozhodnutí správních orgánů. Nejvyšší správní soud proto pouze obecně uvádí, že v hodnocení důkazů správními orgány nespatřuje stejně jako krajský soud žádný nedostatek. Dále lze uvést, že v kasační stížnosti již stěžovatelka neargumentovala vadami protokolu o kontrole ani objednávkami společnosti Multi Channel Logistik s.r.o., které byly podklady rozhodnutí správních orgánů. Jak již Nejvyšší správní soud rozvedl výše, co se týká zjišťování skutkového stavu, napadala stěžovatelka v zásadě pouze důvěryhodnost svědecké výpovědi L. U., a to *de facto* pouze, co se týká odpovědi na dvě spolu související otázky.

IV. Závěr a náklady řízení

[81] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[82] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2026

Tomáš Kocourek
předseda senátu